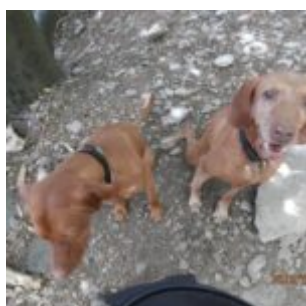

Prý jsou to už tři roky, co jsem doma-doma. Já vám nevím, mi to dneska už přijde, jako že jsem doma-doma odedávna. No a jak jinak oslavit jubiléjum, než pořádnou akcí. A tak jsme si o naší mini dovče, kterou jsme trávili na chalupě, vyrazili na výlet.

Vzali mě (bohužel Štoudev pochopitelně taky) zase na Milešovku. Bylo takové příhodné počasíčko, nebylo velký vedro a cesta vede celá pěkně mezi stromama. Zaparkovali jsme v Milešově a vyrazili. Kus jsme šli po silnici, což je u nás neoblíbená činnost. Musíme jít u nohy - nebo takhle, ne úplně u nohy jako na cvičáku, ale máme na to povel Sssssemnou. Těch s je tam povícero proto, že to je právě neoblíbený povel a je nutno nás upozornit, čehož se žádá.

Štajn a Bubi na výletě - Milešovka.

Potíž je totiž v tom, že musíme jít za sebou, ne vedle sebe. No a já třeba musím jít s pánikem. A to já chci jít ale s pánčičkou a tak se furt deru dopředu. A pánik je velepřísněj a nedovolí. No a Štoudev je zase celej otráveněj, protože se musí jít pomalu a on by rád šel rychle, nesnáší chodit pomalu... prostě chůze po silnici je hrůzověj. Ale tady to naštěstí netrvá dlouho. Jen chvílku a už hupnete na lesní cestičku.

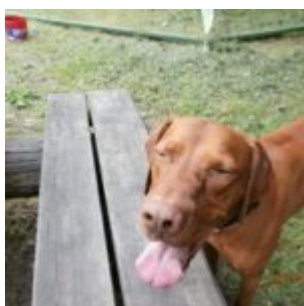
A na tu se před nás vydala i nějaká skupinka divně mluvících lidí. A všichni byli v sukni. A dokonce i ten pán, co celou tu skupinku vedl. Měl takovou oranžovou sukni a halenu a velkou hůl, o kterou se opíral. A měl jinou barvu, než jsem u lidí zvyklá. I jinak voněl a vůbec mu nebylo rozumět, mluvil jinak, než jsme zvyklí. Ale byl milej, stejně jako ty paní, co šly s ním.

Pořád se na nás všichni usmívali a něco říkali. Pánčička tvrdila, že se jim moc líbíme, jak jim rozuměla, nechápu. Štoudev je okamžitě zabral do stáda, protože on si myslí, že je ta bordera, a protože šli jen kousek před námi, občas jsme se míjeli, tak usoudil, že patří taky k

nám, a hrozně na všechny líbeznil, občas je doprovázel a dával jim najevo tu svou světolásku.

Já si spokojeně capkala a občas vymámila z pánčičky něco za zub. Pak jsme si dali přestávku na kládě a páník vytáhnul lahev s magnézií. Měla jsem žízeň, tak jsem se hnedle přiřítla a postavila se do fronty. Pánčička vyndala skládací misku, páník nalil magnézii a já se do ní pustila, jak kdybych sto let nepila.

Skupinka pána v sukni šla akorát kolem nás a koukali, jak to do sebe házím, bublinky neublínky. Sedící pánčička cukla rameny a lakonicky prohlásila: „Simply alcoholic dog, hm!“ a pán v sukni se hrozně moc rozesmál. Koukla jsem na něj, jak může být tak netaktní, a dál do sebe lábala minerálku. Je to dobrá věc, heledťe. Moc mi to chutnalo.

Rumštajn: Vodu!! voooodůůů!!

Štoudev ovšem ohrnoval nos. Páč von je ta princeznička. Musel mu páník vyšumět ty bubliny, aby se napil. A i tak tomu moc nedal, dopila jsem to, vodou se nemá mrhat. Za další velkou zatáčkou stál rozložitý buk. A na něm byla značka. Aby pánčička zaměstnala prostorem proudícího Štoudev, zavelela mu: „Značka, Rumíčku, hledej značku!“ A Štoudev vyrazil, hledal, našel a označil. Radost byla veliká.

Přiznám mu, že je šikovnej. Já už značky hledat moc nemůžu, protože ty oči už toho tolik nenajdou. Ale v rámci zábavy mi panička u značky taky vždycky řekne: „Značka, Bubinko, kde je ta značka!“ Nejsem ještě senilní, takže to mi dojde, že je jasně na tom stromě, že jo, a tak ji taky označím. A jsem pochválena, odměněna.

A tentokrát to bylo i s aplausem. Protože jsme měli publikum v podobě skupinky kolem pána v sukni. Byli všicí zaskočeni tím, že by pes dokázal něco takového, a hnedle se vyptávali pánčičky, jak je to možné. Hmmmmm, musela jsem se smát pod fousy, co nemám, když jsem

viděla pánčičku, jak se urputně snaží postup učení vysvětlit v tom kódovaném jazyce, kterým ten pán mluvil.

Velmi často se jí do toho pletla ta jejich hatmatilka, co s ní občas hovoří s páníkem. Byla v ouzkých, to vám řeknu, byla v ouzkých. Protože se to v ní pralo převelmi. Ale vydolovala to, všechna čest. No a pak už nás čekala jen závěrečná část stoupání a přišla nejlepší část celého výletu. HOOOOSPODÁÁÁÁÁ!

Protože co znamená hospoda, co?? No to všichni víme. Minimálně tatrunku. A taky veliký kýbl s ledovou vodou, co nám osobně přinesl pan majitel. A osobně ji natočil. Pánčička chtěla, že sama, aby zbytečně neotravovala, ale pan majitel nic nedal, že na záchodech to neteče tak studený, a sám nás obsloužil.

Tomu říkám servis a občerstvení. Zvlášť, když jsme pak ještě dostali zasejc tatrunku napůl. A ještě kousek utopence! Mňááám. A ten párek taky nebyl špatnej. Nakonec i chleba tam mají dobrý... No a pak už byly enem piškoty. Jenže... to si to člověk musí odpracovat, že jo, aby se k nějakému dostal. No dobrá, fajn, беру, zvykla jsem si. Ale teda - muset si nechat na čumes narvat kelímek od piva, tak to už je vrchol teda! Eh. Každopádně, já ty piškoty mám táák ráda.

Mám si nechat ten hnus nasadit a dostat piškůta, nebo na to peču?

Psíbože, to je tak blbej náhubek!

A ještě mám taky ráda, když se mnou páník nějak blbne. On moc často ne, tak si to musím užít, když je příležitost. Takže jsem na to přistoupila a hráli jsme spolu tuhle pořádnou hru na „Bubi drž, máš nový náhubek!“ Jako vždycky naprostá hovádina to byla, ale byla taky legrace u toho. A piškůty, takže nakonec - nebylo to marný a byla to dobrá zábava.

Tak ale já ti to sežeru!

Štoudev měl jinou zábavu. Přidružila se k nám stejně stará a střelená germánka, neboli dvouletá fenka německého ohaře. Byla slušně vychovaná, měla ke mně převelikou úctu, jinak byla pošahaná stejně jako Štoudev. Tak se tam oba dva masakérovali, honili a prali o klacky. Štoudev byl v sedmém nebi a byl od něj tedy chvíli klid taky. Že by se tím nějak extrémně unavil, to ale ne.

Krásná Germánka.

Germánsko-maďarské maskéro.

Zato já jsem při sestupu už unavená ale byla. A tak jsme museli sestupovat velmi zvolna a opatrně. Pánčička pak už byla velmi nervózní, jestli to nepřepálili moc. Pánik šel napřed pro auto a přistavil mi ho až k lesní cestičce, abych už pak nikam nemusela. Pěkně jsem se napila vodičky ještě a buchla v autě do pelíšku.

A na chalupě pak taky. To jsem sice nespala a vizitýrovala okolí, ale už jsem toho moc nenachodila. Tak pravda, trochu věk mám, takže je to pochopitelný. Ale ráno, pche. Pravda, sehrála jsem pánikovi trochu divadýlka (to má za ten kelímek na čumáku!!), že jsem kulhavá chudinka, když jsme měli jít ven. Ale to jen proto, že se mi nechtělo jít nikam daleko od mističky, která už dáááavno měla být plná. Hlad jsem měla festovní teda.

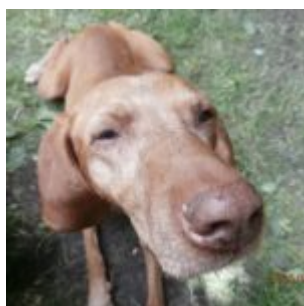
Kapek si pohovím.

Skočil mi na to a nechal mě doma hlídat misky. Pánčičce, která vstala pozdějš, pak navrhoval, ať mě do lesa na houby nebere, že jsem kulhavá. Jehéééhee. Houby z trouby leda tak. Běhala jsem jako ta srnka. Já ještě do starýho železa nepatřím. V lese to mám ráda. Je tam spousta vůní. A taky měkoučko na mechu, když se sbírají borůvky. To si trošku potlučete pár špačků a jste svěží na další protápku.

A taky na večerní grilovačku, která byla. To si nemůžu nechat ujít. Jen teda jsou krutěpřísný, nesmím pod stolek, protože s ním odjíždím a měla bych ležet na svém pelíšku. Mám trochu jiný představy o supergrilovačce, ale tak co už. S něčím na nás pamatujou vždycky, tak aspoň že to.

Škoda je, že už se nevysápu na lavici, jako to dělá Štoudev. To bylo mnohem lepší, když jsem mohla sedět nahoře. Ale už mi to nejde a tak mi pánčička přivleče vždycky do altánu pelíšek, ať si lehnu na měkký. Dostala jsem požvejkáníčko, který nám před časem přivezla Ap a který miluju a tak jsem si to užila.

Ráno jsme se šli s páníkem projít dolů do polí, s pánčičkou si cvičili a hráli. Myslím, že to byla dobrá oslava mého tříletýho Bubu-Jubi (léja).

Bubiška

Článek vznikl 21. 7. 2016. Za týden se Bubišce udělalo špatně jako od žlučníku, a 27. 7. Petra napsala: Blanička usnula, děkuju všem, co jste jí drželi palce, bohužel to nebyl jen žlučník, byl to rozšířený jícen a to nemá řešení, kdy se pes netrápí. A pro mě bylo vždycky nejdůležitější, aby se netrápila. Tak jsem ji poprosila, ať pozdravuje Ešátora. Usnula, když se jí ulevilo.

O tom, jak si Bubišku, maďarskou vižlu již značně pokročilého věku, přivedli z útulku domů,

si můžete [přečíst zde](#). Jak jim to pak spolu šlo, si přečtěte [třeba tady](#) anebo [tady](#).

Další díly si můžete dohledat v rubrice Bubi. Těch dílů je třináct. Moc pěkné čtení o skvělém důchodu jedné pozoruhodné psice a jejích neméně pozoruhodných pánečcích